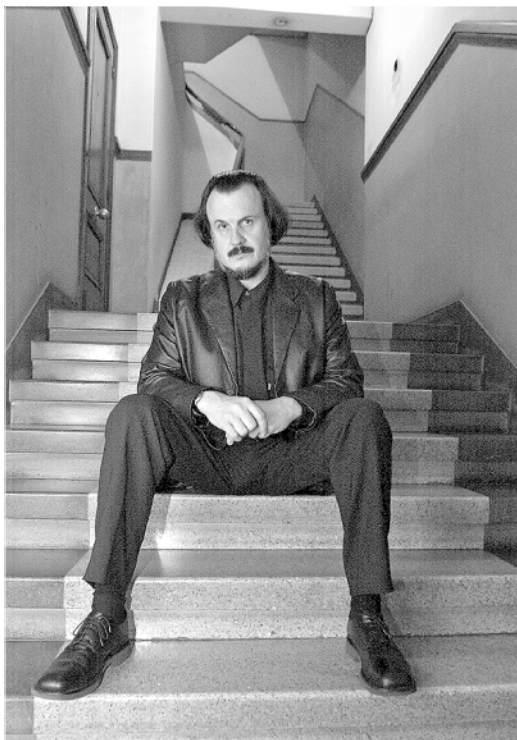

Miguel Anxo Fernán-Vello (Cospeito, 1958) pertence a esa estirpe de poetas activistas que compaxinan a pluma coa dun empresario cultural que, contra vento e marea, colocou a poesía galega no eixo do mercado ó longo da última década ata converter a súa editora, Espiral Maior, no buque insignia do que foi a lírica do país durante os anos noventa. Porque se Fernán-Vello non existise alguén tería a audacia de inventalo e trala figura carismática do poeta, a RDL volveu en monográfico ós versos e a figura dun home que desenvolveu unha das traxectorias de maior tensión emocional da posguerra: versos dominados polo erotismo onde a amada ten sabor, cor e recendo, como a terra.

M. A. Fernán-Vello

Visión dun corpo na praia

Lábio de luz que treme na nudez
dun astro de brancura.
Movimento delgado
como perfil de auga.
Peixe de lentitude adiviñando o corpo
a súa sílaba húmida,
unha estrela que nace
flor de espuma.
Na ondulación da arxila
corpo solar
que arvorece no espello.
Liña de sede,
semente e sal,
a pel mariña,
e chama do tempo.

Este sopro ou queimazón violácea,
sulco fino da brisa,
a pulsación dos ollos
contra o sol da carne.
Está aquí escrito o exilio do desexo?
A adolescencia é unha fenda rosada,
suave eclipse,
esbelta ausencia.
Mais agora regresa esa febre
que beixa a lua da boca,
ponto de fuga que arde
no interior dunha máxia
de saliva e de seda.

O salto docísimo dunha lágrima
que avivece insensíbel,
unha rosa de area
que brilla no recordo.
Aparición e signo, corpo
que o instante fai milagre,
espellismo do céu,
revelación dourada
que o mar
estremece no sangue.